

Ontheemd

Eerste druk, juli 2012
© 2012 Irma Puschnigg

ISBN: 978-90-484-2524-2
NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaardt de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonnodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

De inhoud van dit boek kan autobiografische elementen bevatten en weerspiegelt de persoonlijke beleving van de feiten, de gebeurtenissen en verwachtingen van de auteur. De uitgever aanvaardt dan ook geen aansprakelijkheid voor schade wegens onjuistheid of onvolledigheid van de gestelde feiten, de gebeurtenissen, verwachtingen, beweringen en meningen.

ONTHEEMD

IRMA PUSCHNIGG

Voorwoord

Hier zit ik dan. In mijn eigen huisje, mijn paleisje eigenlijk. Want zo voelt het. Mijn huis voelt eindelijk aan als een eigen stek waar ik me prima thuis voel. En dat is bijzonder te noemen want tot voor kort had ik geen idee wie ik was en het woordje ‘eigen’ voelde vreemd.

Dit is mijn verhaal. Dit verhaal behelst mijn leven zoals ik het beleefd heb. Ik ben er klaar voor om naar buiten te brengen, om onder ogen te zien, hoe IK het beleefd heb. Eindelijk ben ik zover dat ik weet dat ik er zijn mag. Dat heeft lang geduurd, maar nu ik dit besef heb, leef ik. Eindelijk!

Ik hoop dat mensen zich in bepaalde aspecten van dit boek zullen herkennen. En dat ze beseffen dat ze niet alleen zijn in hun gevecht dat ‘het leven’ heet.

Het leven is één groot feest, je moet het alleen wel willen zien en voelen. Accepteer jezelf met al je talenten en tekortkomingen. Het is een illusie dat je het voor iedereen goed kunt doen.

Het belangrijkste is dat je het voor jezelf goed doet, dat je jezelf niet verliest in wensen en dromen waarvan je eigenlijk wel weet dat ze geen werkelijkheid kunnen worden.

En vooral: het is geen zwakte om toe te geven dat het leven je soms zwaarder valt dan ooit verwacht. Overal om ons heen is hulp. Je moet het alleen wel willen zien en vooral: je moet hulp durven vragen!

Ik ben gelukkig. Dat kan ik met volle overtuiging zeggen. Het leven, zoals dat mij overkomen is en waarin ik zelf ook domme en ondoordachte stappen heb gezet, heeft mij er niet onder gekregen. Ik accepteer mezelf, vind mezelf zelfs leuk.

Ik hoop dat lezers na het lezen van mijn verhaal ook durven inzien dat ze zelf hun leven moeten bepalen.

Dat ze, teneinde ze zich echt vrij en gelukkig kunnen voelen, wellicht een andere wending aan hun leven moeten geven. En ja, dat kan eng voelen. Maar ik ben ervan overtuigd dat als men hun intuïtie volgt, gecombineerd met een gezonde dosis verstand, men het beste uit het leven kan halen!

Durf te leven! Geniet van iedere dag, vergeet niet te lachen. Leef met een intensiteit alsof iedere dag je laatste kan zijn.

Irma Puschnigg

2012

Hoofdstuk 1

4 maart 1969, Dortmund, Duitsland.

Het is mijn geboortedag. Vroeg in de ochtend word ik geboren. Dat is alles wat ik weet. Ik heb geen details, ik heb geen idee of de bevalling lang of kort duurt. Ik heb ook geen idee of mijn vader ook bij de bevalling aanwezig is.

Zelfs of ik wel welkom ben, weet ik niet.

Is het een koude winterdag of een vroege lentedag?

Foto's zijn er niet. Ik ben geboren, dat wel, maar mag ik er wel zijn?

Dat is een vraag die ik mezelf nog heel vaak zal stellen. Het is een rode draad in mijn leven.

Ja, ik ben geboren, dat is een feit.

Feit is ook dat bij mijn geboorte in elk geval mijn moeder aanwezig is geweest. Maar voor hoelang? Heb ik bij haar op de kamer gelegen? Heeft ze mij de borst gegeven? Heeft ze liefdevol over mijn haartjes gestreeld, zoals ik ooit bij mijn eigen kinderen deed? Ik heb geen flauw idee en dat voelt aan als een groot gemis.

Ik ben op deze wereld gezet om vervolgens totaal alleen uit te mogen zoeken hoe het leven werkt. Wat een egoïsme!

Ik weet niet wat het is om op te groeien met liefdevolle ouders. Wat zeg ik: ik weet niet wat het is om op te groeien met ouders. Ja, ik heb een moeder en een vader, een draagster en een verwekker. Op papier dan. In de praktijk is het anders gelopen.

Wie ben ik en waarom verblijf ik op deze wereld?

Afijn, ik maak een sprong in de tijd. *Het is inmiddels 1972.*

De tussenliggende periode is voor mij een zwart gat, zonder bewuste herinneringen. Zoals ik later in mijn leven zal vernemen, hoeft ik er

niet rouwig om te zijn dat ik me niets herinner. Mijn moeder is gaan zwerven als prostituee, mijn vader is verhuisd met diens ouders en ik ben uiteindelijk door de gerechtelijke macht weggehaald bij mijn schizofrene oma en wrede opa en heel humaan in het kindertehuis geplaatst.

Ja, ik ben echt gewenst!

En hoe kom ik eigenlijk aan die hele grote bult op mijn achterhoofd? Iets in mij zegt me dat ik van de commode ben gevallen, maar is dat ook waar of is het een verzinsel dat zich in mijn hoofd heeft vast geklonken?

In 1972 kom ik in Nederland te wonen, in A.. Bij een kinderloos echtpaar. Hij is vijfenvijftig en zij is vijfenveertig. En ik ben twee, bijna drie.

Hij heet Henk en is bankdirecteur bij een bank in B.. en zij heet Joke en is huisvrouw.

Van de reis vanuit Dortmund naar A. weet ik me niets te herinneren. Eén foto heb ik van deze tijd. Een pasfoto, speciaal gemaakt voor de reis. Bijna drie jaar ben ik en ik heb al één foto. En dat vind ik pijnlijk, want ik mis nu niet alleen in mijn herinneringen de eerste drie jaar. Nee, het lijkt wel alsof ik er die eerste drie jaar niet geweest ben. Maar jawel, ik ben er dus schijnbaar toch wel.

Ik word niet geadopteerd maar deze mensen zullen tot mijn achttiende mijn pleegouders zijn.

Henk en Joke zijn kinderloos gebleven na een miskraam. Hoeveel tijd er tussen die miskraam zat en mijn komst is mij nooit duidelijk geworden. Mijn vragen hierover worden nooit door hen beantwoord. Ik zal daar tot mijn achttiende als enig kind blijven wonen.

Volgens Henk en Joke was ik erg zwak toen ik bij hen kwam wonen. Ik praatte niet en kon ook geen trappen lopen. Gelukkig is dat meer dan goed gekomen. Het praten dan, bedoel ik. Inspanningen zoals trappen lopen vind ik nog steeds vervelend.

In A. woon ik vlakbij het ziekenhuis in een rustige wijk, de Brucknerstraat. Langzaam krijg ik herinneringen. Tijdens een wandeling bij de eendjes word ik door een hongerige eend in mijn vingers gebeten. Nogal wiesdes dat ik dat nog weet, want dat was pijnlijk! Als ik mijn spaarzame foto's van toen bekijk, zie ik een foto van het eendjes voeren met een meisje van zo rond drie jaar, dat ben ik.

Ik herinner me nog dat er duif koert, en nog als ik nu een duif (zo'n dikke houtduif) hoor koeren, moet ik daaraan denken. Ik associeer het met iets prettigs, met regen die tegen de ruiten aanslaat. Maar waarom? Ik speel graag met de buurtkinderen, met mijn achterbuurjongen Marco en overbuurmeisje Annet. Wat zou er van hen zijn geworden? Dat vraag ik me gaandeweg steeds vaker af. Ik heb helaas geen flauw idee. Internet is een mooi medium, maar zonder achternaam begin ik helemaal niets.

Ik ga graag naar school en ben best bijdehand. Dat ik bijdehand ben, blijkt uit onderstaande gebeurtenis.

Op pakjesavond word ik altijd na het eten naar boven gestuurd. Als ik weer naar beneden word geroepen, zie ik onze wasmand midden in de woonkamer staan met cadeautjes erin. Ik ben vijf jaar en voel me voor het eerst in mijn leven flink gedesillusioneerd. Sinterklaas bestaat niet! Verbolgen en teleurgesteld laat ik merken dat ik weet dat er een spelletje gespeeld wordt. En voor de zekerheid vraag ik ook nog even of er volgende jaar nog wel cadeautjes zullen zijn. Gelukkig, dat wel! Dat Sinterklaas niet bestaat, oké, daar kan ik mee leven, maar die cadeautjes zijn natuurlijk wel leuk.

Nu nog heb ik niets met vijf december. Geef mij maar Kerstmis, een warme en gezellige periode. Of dit iets te maken heeft met mijn afkeer van surprises maken, tja, ik denk het eerlijk gezegd wel.

Ook krijg ik een hondje, Goofy noem ik hem. Het is een boerenfox en ik ben echt blij met hem. Het is een echte ondeugd, maar ook heel erg beschermend. Te beschermend, want hij bijt ieder persoon in de kuiten zodra die persoon weg wil gaan.

En die keer dat Goofy de badmuts van Joke (een roze met paarse bloemen erop) geruïneerd heeft. Dat vergeet ik nooit, zo grappig. Alleen Joke vindt het niet zo grappig.

Eigenlijk voel ik me hier best thuis, zo die eerste jaren. Ik speel iedere dag met buurjongens en buurmeisjes, ik ga met plezier naar school. Eerst de kleuterschool, later de eerste klas van de lagere school.

Maar dan... gebeurt er iets dat mijn hele leven op zijn kop zet. We gaan verhuizen!

Nooit zal ik die dag vergeten. Ik zit in de eerste klas, groep drie van tegenwoordig. Er staat een bord in de tuin, een 'te koop' bord.

Het lijkt alsof de bodem onder me vandaan wordt gehaald. Hoezo 'te koop?' Waarom weet ik hier niets van?

Ik voel me vreselijk, ik wil helemaal niet verhuizen maar ik heb geen keuze. Henk en Joke hebben het besloten en dus gebeurt het. Wat het met mij doet, daar hebben ze geen oog voor. Of misschien ook wel, maar het voelt niet zo.

Ik heb hier vrienden, mijn school, mijn vriendje in de klas. Net nu ik voor mijn gevoel aan het aarden ben, moet ik weer weg. Word ik weggerukt uit deze vertrouwde omgeving. Ik voel me gepasseerd en intens verdrietig.

Het is dan 1976.

We gaan dus verhuizen, dat staat vast. Halverwege de eerste klas van de lagere school gebeurt dat. Na de kerstvakantie kom ik als nieuwkomer op de Kon. Wilhelminaschool in V.. Ik ben zes jaar en voel me verschrikkelijk.

Ik mis mijn oude omgeving, mijn oude slaapkamer en mijn oude, vertrouwde vrienden. Hier voel ik me zo raar, zo'n outsider. Iedereen staart me voor mijn gevoel aan en ik voel instinctief dat ik het hier niet fijn ga krijgen.

Toen al was ik fijngevoelig. Iets dat ik mijn hele leven heb gehouden. Ik voel stemmingen aan, neem helaas ook negatieve stemmingen over. Weet vaak zonder woorden hoe een bepaalde situatie in elkaar zit.